

THÌ RA...

Ở một làng nọ, có hai gia đình sống cạnh nhau nhưng cuộc sống lại rất khác nhau. Gia đình giàu có thì cuộc sống rất đau khổ. Trong nhà thường xuyên xảy ra cãi vã. Hàng xóm thường nghe thấy tiếng khóc lóc, quát tháo inh ỏi vang lên từ ngôi nhà sang trọng ấy. Trái lại, gia đình nghèo lại có cuộc sống rất đầm ấm và yên vui. Các thành viên trong gia đình này sống với nhau rất đoàn kết và hòa thuận. Ngôi nhà nhỏ bé, đơn sơ của họ lúc nào cũng đầy ắp tiếng cười.

Một ngày nọ, do không chịu nổi những trận chiến liên miên không dứt trong gia đình, ông nhà giàu bèn đi sang ông nhà nghèo xin

thỉnh giáo. Ông nhà giàu hỏi: *"Gia đình ông làm thế nào mà lúc nào cũng có thể luôn được vui vẻ dễ chịu như vậy?"*

Trong lúc ông nhà giàu còn đang hỏi thì thấy cô con dâu của gia đình này đang vội vàng đi từ ngoài vào. Tới phòng khách, do sơ ý không cẩn thận nên cô bị ngã nhào. Mẹ chồng cô đang lau nhà thấy vậy vội vàng chạy lại, đỡ con dâu lên và nói: *"Con có sao không? Lỗi tại mẹ, mẹ lau nhà ướt quá đấy mà!"* Anh con trai đang đứng ngoài cửa phòng khách, thấy vợ ngã nhào, cũng vội vàng chạy lại: *"Đều là lỗi của anh, anh đã không nói với em là phòng khách đang được lau, hại em bị ngã!"* Người con dâu sau khi được đỡ dậy cũng tự trách mình và nói: *"Không! Là lỗi của con, do con không cẩn thận!"*

Sau khi chứng kiến hết sự việc ông nhà giàu đã chợt hiểu ra sự tình. Thì ra, nguyên nhân khiến gia đình này sống hạnh phúc và vui vẻ với nhau đó là mọi người luôn biết nhận lỗi về mình chứ không đổ lỗi cho người khác. Chính vì những người trong gia đình ông luôn đổ lỗi cho nhau và oán trách nhau nên gia đình ông không thể nào sống yên vui và hạnh phúc.

Ngọt ngào tốt đẹp lắm thay,

Anh em được sống vui vầy bên nhau. (Tv 133:1)

(sưu tầm)